

Winter langs de Duinweg

Hein Verkade

Het is begin maart. Koning winter trakteert ons land op een felle uitsmijter. Er ligt al een paar dagen enkele decimeters sneeuw en 's nachts vriest het in het midden van het land ruim twintig graden. Er worden records gebroken.

Op zo'n moment ga je naar de Duinweg.

De kwelslootjes blijven zelfs onder deze omstandigheden stromen, en trekken verschillende soorten watervogels aan. Het is zondagmorgen vroeg, windstil en zonovergoten. Je fietst door een album vol kerstkaarten richting de Duinweg. Toch ligt het voorjaar op de loer. Een groep luid gakkende Grauwe Ganzen vliegt richting noord. Hun oranje snabels steken fel af tegen de strakblauwe hemel. Overal brengen Heggenmussen hun liedje ten gehore.

Voorbij de rotonde staat een paartje Patrijzen vlak langs de weg in de sneeuw. Het contrast is zo groot dat de vogels zwart lijken. Zij zoeken kennelijk naar iets eetbaars langs de geveegde weg. Even voorbij de kennel komen de eerste kwelslootjes in zicht. Sommige delen zijn geheel oversneeuwd. Het water sijpelt onder de sneeuwbruggen door.

In de bocht waar boerderij Puik en Duin heeft gestaan liggen twee korte greppels aan de westzijde.

Voorzichtig wordt de telescoop opgezet en het water langs getuurd. Op verschillende plaatsen zijn de silhouetten van lange snippensnavels zichtbaar. Zij vertrouwen op hun schutkleur en blijven roerloos zitten. Het zijn vooral Watersnippen en Bokjes, de kleinste snippensoort. Langzaam sluip ik naderbij. Het fijn getekende bruine verenkleed afgewisseld door gele strepen is nu prachtig te zien.

Een Watersnip lijkt inmiddels vertrouwd met mijn aanwezigheid en komt in beweging.

Druk boort hij met zijn snavel in de bodem. Er is meer leven om me heen.

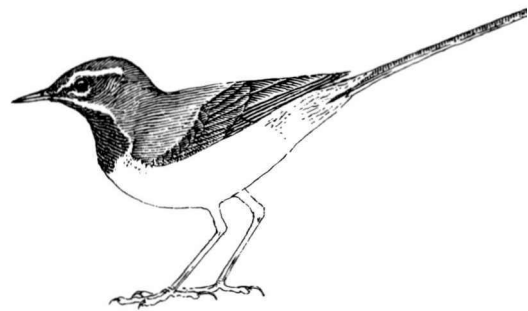
De helling van de binnenduinrand is op sommige plaatsen sneeuwvrij. Het maartzonnetje brandt er flink op los. Koperwieken woelen het bladerdek om op zoek naar iets eetbaars. Een Houtsnip vliegt als een verdwaasde reuzenvleermuis op en dwarrelt tussen het geboomte. Even verderop daalt hij weer neer richting de vertrouwde bosbodem.

Ook sommige snippen in de greppel houden het voor gezien en vliegen op. Druk schreeuwend en wiekelend vliegt er een weg, dat moet een

Watersnip zijn. Bokjes vliegen zwijgzaam op en in een rechte lijn.

Vanuit een slootje aan de overkant klinkt het scherpe getsjiek van een Grote Gele Kwikstaart.

Even later vliegt hij onder de sneeuw vandaan en strijkt neer op een paaltje. Hij doet zij naam eer aan en wipt onophoudelijk met zijn extreem lange staart heen en weer. Het is haast niet voor te stellen dat op deze plek over zes weken de gewone Gele Kwikstaart roept vanaf een bloeiende tulp. Die zit nu nog in het warme zuiden.

Grote Gele Kwikstaart *Motacilla cinerea*

De Grote Gele Kwikstaart wordt steeds vaker als wintergast waargenomen.

Je komt hem dan tegen tot midden in het dorp, het meest bij platte grinddaken.

Er vliegt een vogel uit de binnenduinrand.

Hij wordt op zijn huid gezeten door een Ekster. De Ekster probeert de vogel te slaan en lijkt daarin te slagen. Beiden klappen tegen het sneeuwdek en een luid gekrijs verstoort de winterse rust. Gezien de grootte moet het een lijsterachtige zijn.

De Ekster hakt flink op hem los.

Een Zwarte Kraai verstoort de maaltijd. Zijn komst doet de Ekster vertrekken. Ik ben benieuwd wat voor vogel de Ekster heeft geslagen.

Ondanks het dikke sneeuwdek is het onderliggende reliëf goed zichtbaar.

Het pad tussen de tulpenbedden komt recht bij de lijster uit. Het blijkt een vrouwtje Merel met flinke gaten in het verenpak. Het is voor het eerst dat ik een Ekster een vogel uit de lucht zie slaan, zoals een Sperwer dat gewoonlijk doet.

Het zonnetje staat inmiddels hoog aan de hemel en het wordt tijd om huiswaarts te keren. Sneeuwval zorgt altijd voor verrassingen in de natuur. Helaas komt het nog maar zelden voor.